

[Rahbæk Møller]

fremme, teknologifremme og egnsudvikling. Dertil vil jeg gerne føje iværksættelse og jobskabelse.

Midlerne kan være mangeartede, men generelt vil jeg gerne konstatere, at vi skal bruge forskellige midler, alt efter om det drejer sig om små eller mellemstore virksomheder. For de små virksomheder er tilskudsformen suppleret med rådgivning ofte et velegnet middel. Hvis samfundet ønsker, at de skal produktudvikle eller eksportere mere aktivt, skal de have adgang til nødvendig rådgivning, så de f.eks. kan henvende sig på tysk til tyskere, på spansk til spaniere, og de skal have en stor del af startomkostningerne dækket af et tilskud. Hvis indsatsen lykkes, skal tilskuddet betales tilbage.

Erfaringen viser, og det fremgår af den evalueringsrapport, vi lige har fået fra Price Waterhouse, at en meget høj procentdel af projekterne faktisk lykkes, så en stor del af pengene kommer tilbage. Sådanne ordninger er derfor i det lange løb ikke voldsomt udgiftskrævende, og fordelene for samfundet overstiger langt omkostningerne.

For store og velkonsoliderede virksomheders vedkommende er det meningsløst at give tilskud. De burde selv kunne finde ud af at produktudvikle og eksportere, og de har råd til selv at betale for det. Det betyder ikke, at samfundet ikke kan gøre noget for de store virksomheders trivsel, tværtimod er det ofte her, vi finder potentialet til en grundlæggende udviklings- og forskningsindsats. Derfor er det væsentligt, at samfundet opretholder et teknologisk servicenet og en offentlig grundforskning, men samfundet kan gøre mere. Ved hjælp af udviklingsprogrammer kan samfundet synliggøre og fremme industriindsatsen på udvalgte områder, f.eks. hvad angår miljø eller sundere fødevarer for nu at nævne de to områder, hvor jeg ved, at regeringen har aktuelle planer.

Jeg vil gerne føje til, at der formodentlig altid vil være store virksomheder, der er for sløvt ledet til at gøre den nødvendige indsats, uanset hvilke tilbud samfundet stiller til rådighed. Den forhenværende industriminister, Nils Wilhjelm, kom efter et besøg i Frankrig med en idé: nationaliser, omorganisér eller privatiser dem. Det havde man gjort i Frankrig, og resultatet var en væsentlig sundere industri og et stort overskud til statskassen.

Jeg ved ikke, om industriministeren er enig med sin forgænger i sidstnævnte betragtning, men jeg tror egentlig ikke, at hun er så uenig i mine bemærkninger om virkemidler i industripolitikken. Jeg forstår derfor godt det dilemma, hun befandt sig i, da hun overtog ministeriet og fandt kassen plyndret, så hun ikke kunne gøre alle de ting, som det ville være fornuftigt at gøre.

Som bekendt valgte hun at lukke for alle de ordninger, der rettede sig mod små og mellemstore virksomheders eksport- og produktudviklingsindsats. Til gengæld reddede hun – om end på et lavt niveau – udviklingsprogrammerne og den teknologiske service.

Jeg er ikke enig i den prioritering. Det er vigtigt at give de små og mellemstore virksomheder, der trods alt udgør størstedelen af dansk erhvervsliv, et incitament til at eksportere og produktudvikle.

Jeg tror også, at det uden at skære endnu mere ned på udviklingsprogrammer og teknologisk service vil være muligt at finde nogle penge. Jeg kunne f.eks. pege på tilskuddet til store virksomheders merforskning. Men jeg forstår hendes dilemma. Jeg vil heller ikke rette hovedparten af kritikken mod hende.

Jeg synes, Håndværksrådet har krav på et svar, når det spørger, hvorfor Folketinget har fjernet alle de ordninger, der henvender sig til mindre virksomheder, og samtidig bruger 700–800 mio. kr. årligt på skattefradrag, der reelt kun er et tilskud til at flytte virksomheder til udlandet. Vi er ikke med i den beslutningsproces, så jeg kan ikke bede hende svare, men de borgerlige ordførere i dag var alle med. Er der nogen, der har anden begrundelse, end at de kom til at slutte et finanslovforlig, hvis konsekvenser de ikke fuldt ud kunne overskue? Hvis det er tilfældet, må det da kunne laves om.

Min tid er ved at rinde ud. Om egnsudviklingsstøtten skal jeg derfor indskrænke mig til at sige, at jeg i modsætning til Socialdemokratiet ikke er helt uenig i, at tiden er løbet fra den gammeldags form. Til gengæld mener jeg, at vi skal indføre noget nyt.

For det første skal amterne og kommunerne have langt bedre mulighed for lokal og regional erhvervspolitik.

For det andet bør der ydes statsmidler til lokale udviklingsfonde i særlige problemområder.